

Još jedan dokaz da iz kazališta uvijek izademo bogatiji za nešto

Iron Meden (plišani rock-medo s gitarom), Zakrpić (za reciklažu spremna krpena lutka), Značko (koji ne može dočekati susret s dječakom Gogijem), gospodin Čep Ić (novo ime u Božićnjakovu reciklaraju), i ohola lutkica Mala Lu Pita (koja zahvaljujući prijateljima ne završi u kanti za recikliranje), ekipa su koja nestrpljivo čeka Božić u radionici i pakiraonici darova negdje daleko na sjeveru... Priča je to koja se prije godinu dana zarojila u kovrčavoj glavici Ivane Vukićević. Zaronila je ova mlada glumica Dječjeg kazališta Branka Mihaljevića u nepregledno bogatstvo svoje mašte, usput pronašla i dovoljno samopouzdanja da oslobodi svoj potencijal, pa osječki mališani ovih dana imaju priliku uživati u novoj božićnoj predstavi *Što igračke žele?*

Iako su među malobrojnomo (uh!) premijernom publikom uglavnom bili odrasli, zabavljali su se svi. Oni stariji Ivaninim suptilnim humorom, a oni manji dogodovštinama zaboravljenih, odbačenih i ganc novih igračkaka, njihovim maštanjima, pjesmama, igri, neprilikama u koje su upadali i spašavali jedni druge iz njih.

Piscima komada za djecu cilj je doprijeti do dječjih srca, ali nije zгорега pridobiti i one punoljetne. Iz neslužbenih, ali provjerenih izvora, doznajem da su odmah nakon predstave neka pisma Djedu Božićnjaku dobila hitni aneks u kojem su najfriškije želje: krpeni lutak

iz netom odgledane predstave. Riječ je, dakako, o najšarmantnijem liku Zakrpiću (u nepopovljivoj interpretaciji Gordana Marijanovića). I sad su roditelji na mukama gorima od bolesti zvane *kredit*, od koje, kažu Ivanini likovi, nakon svakog Božića obolijevaju i dugo se liječe.

Odraslima je možda priuštila ovu nevolju, no djeci će sigurno uz ovu predstavu ne samo dopustiti da rastu i maštaju, nego i da pronađu jednaku važnost u dijeljenju s drugima i pomaganju. Nije se Ivana upustila u teme koje ionako već ne čine našu svakodnevicu (ne samo u vrijeme blagdana), a to se od ovih prigodnih predstava niti ne očekuje. Ponudila nam je ono što uvijek dobro dođe: raznoda, opuštanja, ugodnih 30-ak minuta u sigurnosti kazališta iz kojega uvijek izidemo bogatiji.

Ovaj put, sigurno je, bogatiji smo za veselo suigru peteročlanog ansambla u kojem su svi športski ostavili srce na terenu. Od najiskusnijih Arete Čurković (čiji je Iron Meden bio podjednako čaroban, kao i već spomenuti Zakrpić, a on, kao i njegova

utjeloviteljica, dobra duša skladista), i Aleksandre Colnarić (posebno se potrudila da njezin ljuľjuškavo-kotrljajući Čep Ić svom plutenom tijelu doda toplo srce), preko Gordana i Ivane, do najmlađe Tene Milić Ljubić (koja kao da je već godinama u timu). Iako je većina imala zadatak animirati nimalo kazališne lutke, činili su to onako kako smo to svi mi radili kad smo svojim igračkama - posve neopterećeno, posvećeno, kao da doista reanimiraju umirućeg, a opet profesionalno.

Pod redateljskom rukom Nenada Pavlovića, a u ruhu Aleksandre Vukićević i pod reflektorima Igora Eleka, sve je posebno šarmanтно bilo. Posebice se to odnosi na scenografiju jer je studentica Aleksandra ponudila koncept kojega se ne bi postidjeli i mnogo iskusniji kolege. Em mobilna, em topla, em multifunkcionalna, scenografija je glumcima scenu učinila igrivom, potencirajući njihovu stvaralačku energiju. Songovima također proizišlima iz pera Autorice, notno je ruho dao Tomislav Jambrešić, kao i osobnost likovima. **N.Vekić** ■

DUBRAVKA PETRIĆ

5

glumaca, športski rečeno, srce su ostavili na terenu, kao djeca

GLAS SGAVONJE 18.12.2020.